

166. Bruden

1. Hästar frusta, bjällror klinga,
gäster komma, bruden står
myrtenprydd men blek som döden,
blek som gravens vålnad går

2. En hon älskar, den hon får ej
En hon hatar, ingen mer
Han skall nu bli hennes make,
honom nu hon handen ger

3. Lovar honom troget älska
Varför skall hon ljuga så?
Huru kan väl munnen tala
ord som hjärtat ej förstår

4. Far och mor de ha så velat
Nu hon lögnen har sagt ut,
avgrundstanken av en ängel,
som ej fallen var förut

5. Dansen går i yra ringar,
varje kind i blommor står
Endast bruden är som drivan
snar uti för tidig vår!

6. Men då träder fram en yngling,
bjuder bruden upp till dans
Då få hennes kinder färger,
rosens rodnad, liljans glans

7. »Denna gången är den sista,
lindar jag kring dig min arm
Våra hjärtan måste skiljas,
fast vår kärlek är så varm»

8. Dansen slutar, händer tryckas,
öga djupt i öga ser
Djupt, ty nu är sista gången,
sådant får ej hända mer

9. Vår och sommar äro flydda,
hösten hopat gula blad
Kring de gamla gråa husen,
husen i de dödas stad

10. Inom kyrkogårdens murar
bruden flyttat har helt nyss
Hennes läppar voro torra,
kall men ljuv var dödens kyss

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 166/